

ни ти царие, като сравнявалъ папство то съ слънце то, а кралете ти съ мѣсечина та: слънце то има власть надъ човѣшка та душа, а пакъ мѣсечина та повелява само на човѣшко то тѣло, както мѣсечина та заима свѣтлина та си отъ слънце то, така и кралете ти приематъ власть та си отъ папата. Наистина, папска та власть никога не е достигала до такъва височина, както на врѣме то на Инокентия III; той се отнасялъ съ кралете ти, като съ свои васали.

Фридрихъ II, като станалъ мъжъ седналъ на Германскій прѣстолъ (1218—1250). Той, като приялъ прѣхубаво образование и самъ си билъ поетъ, обичалъ да основава училишта и да закриля писателе ти. Той живѣлъ най-вече въ обичливата си Италия. Фридрихъ, като другити царие, прѣди него, гледалъ да смали папска та власть; за това прѣемници ти на Инокентия III се заловили съ него на люта вражда, често го проклинали, и размирявали подданници ти му въ Италия. Въ Германия и Италия тако-речи непрѣкъснато имало боеве между Велфи ти и Хибелини ти. Особено въ Италия тако-речи въ рѣдкъкъ градъ не враждовали помежду си тия двѣ партии; дори и въ една и съшта челядь едни члѣнове били Хибелини, а други Велфи, и придружавали вражда та си съ тайни убийства и съ други злосторничества. Фридрихъ повече то надвивалъ; нъ рано умрѣлъ отъ ядове, што истеглилъ отъ папска та партия. Синъ му *Конрадъ IV* билъ послѣдний царь отъ царскій родъ на Хохенштауфени ти; той царовалъ само четире години, и оставилъ малкъкъ синъ Конрадина (1254).

Паданіе на Хохенштауфени ти и Сицилийска вечерня.
Въ рѣцѣ тѣ на Хохенштауфени ти оставили оште Неаполъ и Сицилия. Нъ тѣхнити непримирими врагове, папите немирявали, доклѣ не отнели отъ тѣхъ всички ти италиянски земи и доклѣ недовършили родъ тѣ на Хохенштауфени ти. Папата обрелъ Неаполитанско то кралство на француз-